

Arrest

nr. 101 651 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 november 2012 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 januari 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 september 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 5 oktober 2012 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts- arts-adviseur d.d. 19.09.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft nagelaten het administratief dossier en een nota met opmerkingen te bezorgen aan de Raad, niettegenstaande zij op 18 december 2012 via een schrijven van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in kennis werd gesteld van het verzoekschrift tot nietigverklaring en werd gewezen op de artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat het volgende voorschrijft:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

2.2. Aangezien de verwerende partij binnen de daartoe door hogervermeld artikel voorgeschreven termijn geen administratief dossier heeft overgemaakt, dient, zo nodig, wanneer een aangehaald feit relevant is in het kader van de betwisting, toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, worden de door verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij de feiten kennelijk onjuist zijn.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster op *“schending van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“(...) Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt: (...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2

en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De motivering van de bestreden beslissing schendt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, alsook de formele motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing kan immers worden gelezen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van oordeel is dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, minstens dat dit niet kan worden afgeleid uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift. Artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet spreekt echter eveneens over een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de verzoeker verblijft.

De motivering van een bestuurlijke beslissing dient de bestuurde minimaal toe te laten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en daadkrachtig.

Verzoekster verwijst hierbij uitdrukkelijk naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, o.a.: RvV nr.83.956 dd. 29 juni 2012; RvV nr.84.293 dd. 6 juli 2012; RvV nr. 98.160 dd. 21 augustus 2012;

Het gegeven dat de arts-adviseur in zijn advies dd. 19 september 2012 wel verwijst naar het criterium van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, noch aan het feit dat de bestreden beslissing artikel 9ter Vreemdelingenwet en de formele motiveringsverplichting schendt.

Verzoekster merkt immers op dat het advies van de arts geen beslissing is en daarmee ook niet gelijk gesteld kan worden, doch slechts een advies aan de gemachtigde van de Staatssecretaris, die de enige bevoegde instantie is om ter zake een beslissing te nemen.

In casu dient dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris er welbewust voor gekozen heeft om zijn beslissing enkel te motiveren met verwijzing naar een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Het eerder aangehaalde gebrek in de motivering is aldus pertinent aanwezig, nu op geen enkele wijze aangegeven wordt waarom de beoordeling omtrent de tweede in artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet bedoelde situatie niet werd overgenomen of bij getreden in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Onder verwijzing naar de vaststellingen zoals uiteengezet ter ondersteuning van het eerste onderdeel van het middel, dient te worden besloten dat met de bestreden beslissing de gemachtigde van de Staatssecretaris een te strenge interpretatie maakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet vereist niet (noodzakelijk) dat de ingeroepen ziekte een direct levensbedreigend karakter zou hebben, noch dat de gezondheidstoestand kritiek zou zijn of de aandoening in een vergevorderd stadium zou zijn, op dat zij mogelijkerwijze aanleiding zou kunnen geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Waar zowel het advies van de ambtenaar-geneesheer als de bestreden beslissing zelf uitsluitend als criterium dit levensbedreigend karakter hanteren en zij daarbij verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 van het EVRM, wordt een te strenge beoordeling gehanteerd welke onverenigbaar is met de bewoordingen en de ratio legis van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Hierbij dient erop te worden gewezen dat artikel 3 van het EVRM en de interpretatie welke eraan wordt gegeven door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, bepalend zijn voor de minimale bescherming welke door de lidstaten dient te worden geboden, doch er geenszins aan in de weg staat dat een nationale wetgeving in een ruimere bescherming voorziet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in een dergelijke ruimere bescherming.

Nergens kan uit de parlementaire voorbereiding van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden afgeleid dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig te verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

De enige relevante verwijzing in de parlementaire voorbereiding van artikel 9ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In artikel 9ter, nieuw, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of van verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM.” (Pari. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 35)

Waar hiermee dus wel de verbinding wordt gemaakt met de criteria van het EVRM en de interpretatie ervan door het EHRM voor wat betreft de beoordeling van de aanwezigheid en toegankelijkheid van een gepaste behandeling in het land van herkomst of verblijf, volgt kan hieruit geenszins een dergelijke verwijzing naar EVRM en EHRM worden afgeleid op het vlak van de interpretatie van de ernst van de ziekte en meerbepaald dat deze noodzakelijkerwijze onomkeerbaar, terminaal of in een vergevorderd stadium zou dienen te zijn.

De vaststelling dat in de parlementaire voorbereiding de verbinding met het EVRM enkel wordt gemaakt op het vlak van de beoordeling van de behandeling en niet inzake de beoordeling van de ziekte zelf, is des te opvallender gelet op de tot dan bestaande interne Belgische rechtspraak en de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake regularisaties om medische redenen, en waarbij soepeler criteria werden gehanteerd dan deze van het EHRM inzake artikel 3 EVRM.

Indien het de bedoeling van de wetgever zou geweest zijn om deze praktijken te verstrengen met de invoering van artikel 9ter zou zulks ongetwijfeld op duidelijke wijze tot uiting zijn gekomen tijdens de parlementaire voorbereiding, quod non.

Men kan zich overigens afvragen of de formulering van artikel 9ter §1, eerste lid Vreemdelingenwet en in het bijzonder de zinsnede “o/ een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft” nog wel enige nuttige betekenis heeft indien de criteria van artikel 3 EVRM in de interpretatie van het EHRM dwingend worden toegepast en er aldus steeds sprake dient te zijn van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De interpretatie van het EHRM lijkt immers volledig te vallen onder de noemer van het “reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit” zodat de interpretatie die de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing aan artikel 9ter geeft een deel van deze bepaling als het ware overbodig maakt, hetgeen onmogelijk in overeenstemming kan zijn met de wil van de wetgever.

Met de bestreden beslissing voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris in navolging van de ambtenaar geneesheer derhalve een voorwaarde toe aan de wet, met name het noodzakelijk levensbedreigend karakter, minstens de kritieke toestand van betrokkene of het vergevorderde stadium van de ingeroepen aandoening.

Deze voorwaarde wordt overigens op een dwingende wijze toegepast, waardoor de wet (met name artikel 9ter Vreemdelingenwet) wordt miskend.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd. (...)

3.2. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012.” Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

3.3. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 19 september 2012 en stelt vast dat “de ziekte” kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de bestreden beslissing: “Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”

3.4. De arts-adviseur stelde op 19 september 2012 een schriftelijk advies op ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoekster. Het advies wordt gevoegd bij het verzoekschrift en luidt als volgt:

“(…) Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd

door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 17/01/2011 en de bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen, blijkt dat de beschreven aandoening geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

'Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft' (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293)

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.(...)"

3.5. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling

doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit deze redactie blijkt dat ook aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de betrokken ziekte of aandoening.

3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de verwerende partij, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur van 19 september 2012, valt over het feit dat *"uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit"*. De bestreden beslissing vermeldt niets aangaande de vraag of er een adequate behandeling voor verzoeksters aandoening beschikbaar is in het land van herkomst.

3.7. Uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur van 19 september 2012, waarvan kan worden aangenomen dat de verwerende partij het geheel onderschrijft aangezien zij ernaar verwijst in de bestreden beslissing, blijkt uitdrukkelijk dat niet werd nagegaan of de ziekte van verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-adviseur is immers van oordeel dat verzoekster niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven en dat de gezondheidstoestand niet kritiek is. Op grond hiervan concludeert hij: *"Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)"*

3.8. Verzoekende partij kan gelet op de redactie van artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gevolgd worden in haar betoog dat artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet vereist dat de ingeroepen ziekte een direct levensbedreigend karakter zou hebben, noch dat de gezondheidstoestand kritiek zou zijn of dat de aandoening in een vergevorderd stadium zou zijn opdat zij zou kunnen aanleiding geven tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM, waarnaar het advies van de arts-adviseur verwijst en waarnaar tevens de voorbereidende werken inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verwijzen (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 9, 34-36 en 85*), dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken

vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98, *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.).

3.9. Waar de arts-adviseur in zijn advies poneert dat *“Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (...)”* dient de Raad op te merken dat deze deductie geen steun vindt in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet noch in de in het advies aangehaalde arresten van de Raad waarin niet kan gelezen worden wat het advies eruit lijkt te citeren. Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit derhalve *“met vastheid (kan) gesteld worden”* dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

3.10. Gelet op het ontbreken van het administratief dossier en het gestelde in punt 2 neemt de Raad als bewezen aan dat verzoekster zoals zij het in haar verzoekschrift stelt op p. 3 dat gespecialiseerde behandeling en zorgen nodig zijn en dat de vereiste adequate opvolging en verstrekking van de nodige zorgen en medicatie in het land van herkomst niet mogelijk zijn. De arts-adviseur betwist blijkens zijn advies alleszins niet de noodzaak van een behandeling voor de aandoening van verzoekster. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat expliciet drie situaties voorziet, kwam het aan de arts-adviseur derhalve toe om na te gaan of er een adequate behandeling beschikbaar is voor verzoeksters aandoening in haar land van herkomst, quod non.

3.11. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De Raad benadrukt nog in dit verband dat verwerende partij zich niet dienstig kan verschuilen achter het advies van de arts-adviseur wanneer deze adviseert dat de aangehaalde aandoening niet overeenstemt met een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. Het komt de verwerende partij immers toe het gestelde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te respecteren en zo nodig de arts-adviseur te verzoeken om bijkomende onderzoeken in dit verband te verrichten.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing, worden deze niet onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA